

© Tabitha King

Стивен Кінг — славнозвісний американський письменник, автор понад 200 оповідань і романів, 50 із них — всесвітні бестселери. Його справедливо називають Королем жахів та Продавцем страхів — тому що мало хто вміє лякати так, як він. Нануль, психіатри наполегливо рекомендували йому пройти курс лікування. «Навіщо? Я і так лікуюся. А потім продаю вам свої страхи», — з посмішкою відповів Кінг.

ВПЕРШЕ УКРАЇНСЬКОЮ! НОВИЙ, ТЕМНИЙ, ЯК НІЧ, РОМАН ВІД МАЙСТРА ЖАХУ!

Маленький Джеймі грався своїми солдатиками, коли відчув, що на нього впала чиясь тінь... Це був новий пастор Чарльз Джейнобз. Хлопчик іще не знав, що того дня тінь Джейнобза впала на все його життя... Невдовзі у страшній аварії загинула родина пастора, і той прокляв Бога та понинув містечко. Але нільна років по тому доля знову звела цих двох, і колишній священник урятував життя Джеймі. Прийшовши до тям, хлопець відчув: сталося щось непоправне — але що? І чому йому тепер сняться мертві дружина й син пастора? Джеймі не покидає відчуття, що він на межі катастрофи...

Роман, який заворонує... глибиною і точністю пропиннення у психологію персонажів. А фінал можна порівняти хіба що з ударом блискавки!

Publishers Weekly

«Відродження» — безумовно, один із найкращих романів Кінга. Зворушливий, чарівливий та лячний.

New York Daily News

www.trade.bookclub.ua
www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-8696-5

9 789661 486965

СТІВЕН
КІНГ

ВІДРОДЖЕННЯ

СТІВЕН
КІНГ

ВІДРОДЖЕННЯ

ЛІТВЕ
СІМІНОС
ВІДРОДЖЕННЯ

С Т И Б Е Н
К И Н Г

**STEPHEN
KING**

REVIVAL

A NOVEL

СТІВЕН
КІНГ

ВІДРОДЖЕННЯ

РОМАН

УДК 821.111(73)
ББК 84.7СПО
К41

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
King S. *Revival : A Novel* / Stephen King. —
New York : Scribner, 2014. — 416 p.

Переклад з англійської *Олени Любенко*

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *IvanovITCH*

ISBN 978-966-14-8696-5 (укр.)
ISBN 978-1-4767-7038-3 (англ.)

© Stephen King, 2014
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2015
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2015

Це художній твір. Будь-які відсилання до історичних подій, реально існуючих особистостей або місць використовуються в художніх цілях. Усі назви й імена персонажів є витвором авторської уяви, а будь-яка схожість із реальними подіями, місцями або персоналіями, сучасними та історичними, є цілком випадковою.

Ця книга для декого з тих людей, які змурували мій дім:

*Мері Шеллі,
Брема Стокера,
Г. Ф. Лавкрафта,
Кларка Ештона Сміта,
Дональда Вандрі,
Фріца Лейбера,
Огеста Дерлета,
Ширлі Джексон,
Роберта Блоха,
Пітера Страуба.*

*А також для АРТУРА МЕЙЧЕНА,
чий коротенький роман «Великий бог Пан»
не давав мені спокою все життя.*

Не мертве те, що може вічно спати,
А по мільярдах літ і смерть здолати.

Г. Ф. Лавкрафт

I

«П'ятий персонаж». Гора Череп. Тихе озеро

Щонайменше в одному наше життя справді схоже на кіно. Головний акторський склад — це ваші родичі та друзі. Серед акторів другого плану — сусіди, колеги й випадкові знайомі. Також є епізодичні ролі: касирочка з прегарною усмішкою в супермаркеті, приятний бармен у місцевому шинку, хлопці, з якими ти займаєшся в спортзалі три дні на тиждень. А ще тисячі інших — людей, які течуть потоком крізь кожне життя, неначе вода крізь сито, стрічаються вам раз — і більше ніколи. Підліток, що гортає комікси у книгарні «Барнз & Ноубл», той, повз котрого вам довелося протискатися (бурмочучи «перепрошую»), щоб дістатися до журналів. Жінка на сусідній смузі на світлофорі, котра скористалася моментом, щоб підфарбувати губи. Мама, що витирає морозиво з обличчя свого карапузика в ресторанчику на узбіччі, де ви зупинилися перекусити. Торговець, який продав вам пакетик арахісу на бейсбольному матчі.

Та іноді в житті з'являється людина, що не вписується в жодну з цих категорій. Це джокер, який вистрибує з колоди через довільні проміжки часу протягом багатьох років, і частенько — у кризові моменти. У кінематографі таких називають «п'ятьми персонажами»¹, або ж ініціаторами змін. Коли він вигулькує

¹ Чотири головні персонажі в драматургії старого зразка — Герой, Героїня, Повірниця і Лиходій. (Тут і далі прим. перекл.)

у фільмі, ви знаєте, що він там, бо його туди вписав сценарист. Але хто пише сценарії наших життів? Доля чи випадковість? Я хочу вірити, що останнє. Я хочу цього всім серцем і душею. Коли я думаю про Чарльза Джейкобза — свого «п'ятого персонажа», свого ініціатора змін, свою відплату, — мені нестерпно навіть уявляти, що його присутність у моєму житті була бодай на децицію пов'язана з долею. Бо це б означало, що всім цим жахливим подіям — цим *страхіттям* — судилося статися. А якщо це так, то не існує ніякого світла, і наша віра в нього — тупа ілюзія. Якщо це так, ми живемо в пітьмі, мов тварини в норі чи мурахи в глибинах мурашника.

І ми тут не самі.

На мій шостий день народження Клер подарувала мені війсьсько, і однієї суботи в жовтні 1962-го я готувався до великої битви.

Я з великої родини (було нас четверо хлопчиків і одна дівчинка) і, як найменшенький, завжди діставав багацько подарунків. Найкращі дарувала Клер. Не знаю чому: тому, що вона була найстарша, чи тому, що була єдиною дівчинкою, чи те й те водночас. Але з усіх кльових штук, які я отримав од неї за всі роки, те військо було, безумовно, найкращим. Воно складалося з двох сотень зелених пластмасових солдатиків, деякі були з гвинтівками, деякі — з автоматами, ще до десятка кріпилися трубкаподібні штукенції, які вона називала мінометами. А ще там було вісім вантажівок і дванадцять джипів. Та найкрутішою з усього цього добра виявилася коробка, в якій воно продавалося: картонна скриня, розфарбована в камуфляжних зеленокоричневих відтінках, з трафаретним написом «ВЛАСНІСТЬ АРМІЇ США» спереду. А знизу Клер власноруч дописала трафаретом: ДЖЕЙМІ МОРТОН, КОМАНДИР.

Тобто я.

— Я побачила рекламу ззаду на Террінній книжці коміксів, — пояснила вона, коли я закінчив вищати з радощів. — Вирізати її він мені не дозволив, бо скупердяга...

для тих, хто тут ненадовго, насамперед для людей, які зловживають речовинами. Звичайний термін перебування в цих стаціонарах — двадцять вісім днів. Але Когроув — для людей із хворобами, які виліковують за триваліший час. Якщо взагалі виліковують.

Як і в головній будівлі, коридор у Косгроуві широкий та встелений килимом. Як і в головній будівлі, повітря тут досконало прохолодне. Але на стінах нема картин, у гучномовцях — легенької музички, бо тут декотрим пацієнтам вчуваються голоси, що бурмочуть непристойності чи дають лиховісні вказівки. У коридорі головної будівлі деякі двері відчинені. А тут — усі наглухо. Ось уже майже два роки у Косгроув-холі живе мій брат Конрад. Адміністратори центру Мартіна й психіатр, що ним опікується, хочуть перевести його в медичний заклад, більш пристосований для тривалого перебування (у розмовах згадували про Алоха-вілідж на острові Мауї), але поки що я цьому опираюся. Тут, у Каїлуа, я можу відвідувати його після прийомів у Еда, а завдяки щедрості Г'ю тутешній догляд за ним мені по грошах.

Хоча, мушу визнати, прогулянка коридором Косгроув-холу для мене завжди перетворюється на тяжке випробування.

Я стараюся йти, опустивши очі додолу, на свої ноги. І мені це вдається, бо я знаю, що від дверей атріуму до маленької палати Кона — рівно сто сорок два кроки. Не завжди все проходить гладко, іноді я чую голос, що шепоче моє ім'я. Але найчастіше я успішно долаю цей відрізок.

Ви ж пам'ятаєте Конового партнера? Жеребця з факультету ботаніки Гавайського університету? Я не називав його імені тоді й не збираюся цього робити тепер, хоча міг би, якби він хоч раз навідав Конні. Та він не навідує. Якби ви в нього спитали чому, я певен, він би відказав: «Навіщо, Бога ради, мені відвідувати в лікарні того, хто намагався мене вбити?»

А я можу назвати дві причини.

По-перше, Кон був не при повному розумі... якщо взагалі при розумі. Вдаривши жеребця по голові лампою, мій брат

побіг у ванну, замкнувся там і проковтнув жменю «валіуму» — *маленьку жменьку*. А коли Ботанік прийшов до тями (зі скривавленою головою; знадобилося кілька швів, а так у цілому нічого страшного), то набрав 911. Приїхала поліція і вибила двері. Кон лежав непритомний у ванні. І хропів. Фельдшери оглянули його та навіть не потурбувалися промити шлунок.

Кон не надто великих зусиль доклав, щоб прикінчити Ботаніка й себе самого. Це і є друга причина. Проте, звісно, він був одним із перших серед тих, кого зцілив Джейкобз. Мабуть, найпершим. Того дня, коли Чарлі їхав із Гарлоу, він заявив мені, що Кон, найпевніше, зцілив сам себе. А решта була звичайнісіньким професійним фокусом. «Це трюк, якого навчають у богословській школі, — сказав він тоді. — Мені це завжди добре вдавалося».

Та тільки він збрехав. Те зцілення було так само реальним, як і Конів теперішній напівкататонічний стан. Тепер я це точно знаю. А круг пальця Чарлі обвів якраз мене, і не раз. Він постійно ошукував мене: знову, і знову, і знову. Та все ж — мені гріх жалітися, правда? Поки я не розбухав Матір, у Конрада Мортонна було попереду чимало добрих років споглядання зірок. І надія, що він повернеться до нормального життя, ще жевріє. Зрештою, він грає в теніс (хоч і не розмовляє взагалі), та й у волейболі звір, як я вже казав. Лікар каже, в нього покращилися реакції на зовнішні подразники (не знаю, що воно таке і з чим його їдять), а медсестри й санітарі, які заходять до нього в палату, вже не так часто бачать, як він стоїть у кутку й несильно б'ється головою об стіну. Ед Брейзвейт каже, що з часом Кон може повернутися до життя, що він може *відродитися*. Я хочу вірити, що так і буде. Люди кажуть, що, поки є життя, є й надія, і проти цього я не заперечую. Але також вірю і в зворотне.

Є надія, а отже, я живу.

Двічі на тиждень, після розмов з Едом, я сідаю у вітальні Конових лікарняних «апартаментів» і розмовляю ще трохи. Дещо з того, що я йому розказую, — правда. Наприклад, про

колотнечу в «Харбор-хаусі», таку, що довелося поліцію викликати, про особливо велику партію клумаків з майже-новим одягом у «Гудвілі», про те, як я нарешті змусив себе сісти й додивитися всі п'ять сезонів «Жучків¹». А дещо — вигадка. Як та жінка, з якою я буцімто зустрічаюся, офіціантка в «Гавайській казарці», а також довгі розмови з Террі по «скайпу». Мої відвідини — це радше монологи, а не розмови, тож у них без художнього вимислу не обійтись. Мого реального життя просто не вистачить, бо цими днями воно так скупо умебльоване, наче номер у motelі.

Завершую я завжди словами про те, що він надміру худий, треба більше їсти, а ще — що я його люблю.

— Коне, а ти мене любиш? — запитую я.

Досі він мені не відповідав, але часом його губи торкає легка усмішка. А це вже сяка-така відповідь. Ви зі мною згодні?

Коли настає четверта і збігає час моїх відвідин, я зворотним курсом вирушаю назад до атріуму, де вже видовжуються тіні — від пальм, авокадо й великого покруча-баньяна² в центрі всього тутешнього рослинного світу.

Я рахую кроки й мигцем позираю на двері, що попереду, але так, щоб не відривати погляду від килима. Якщо не чую того голосу, що шепоче моє ім'я.

Часом, коли це стається, у мене виходить не звертати на нього уваги.

Часом не виходить.

Часом я нічого не можу з собою вдіяти та підводжу погляд. І бачу, що лікарняна стіна, пофарбована в заспокійливий пастельно-жовтий колір, раптом зникла, а замість неї з'явилися сірі кругляки, зцементовані стародавнім розчином і порослі

¹ The Wire — американський серіал (поліцейська драма), знятий у місті Балтимор, штат Меріленд.

² Бенгальський фікус, дерево родини Шовковицеві родом із Бангладеш, Індії та Шрі-Ланки. Вирізняється повітряним корінням на великих горизонтальних гілках.

плющем. Плющ мертвий, його парості кістлявими руками чіпляються за каміння. Маленькі двері у стіні сховані від стороннього ока (щодо цього Астрід не помилялася), проте вони є. Голос долинає з-за них, просочується крізь старезну іржаву замкову шпарину.

Я рішучо крокую вперед. Інакше — ніяк. На тому боці дверей чигають жахіття, що їх годі досягнути розумом. Там не просто земля смерті — там земля *за межею* смерті, де повно божевільних кольорів, скаженої геометрії і бездонних прірв, де Великі животіють своїми нескінченними життями чужаків і плетуть свої нескінченні лихі думки.

За тими дверима — Нуль.

Я йду далі й пригадую двовірш з останнього електронного листа Брі: *«Не мертве те, що може вічно спати,/ А по мільярдах літ і смерть здолати».*

«Джеймі, — шепоче голос старої жінки крізь шпарину в дверях, що їх тільки я можу бачити. — Прийди. Прийди й прийми життя вічне».

«Ні, — відповідаю я їй, так само, як і колись, у своєму видінні. — Ні».

Що ж... поки що все гаразд. Але рано чи пізно щось неодмінно станеться. Щось завжди стається. І вже тоді...

Я прийду до Матері.

6 квітня — 27 грудня 2013 р.

Примітка автора

ЧАК ВЕРІЛ — мій агент. Він продав цю книжку та надавав мені турботу і підтримку.

НЕН ГРЕМ редагувала цю книжку гострим оком і ще гострішим синім олівцем.

РАС ДОР, мій невтомний дослідник, здобував мені інформацію, коли вона була потрібна. І якщо я в чомусь налажав, то лише тому, що до кінця не зрозумів. У таких випадках вивинуватиме мене, а не його.

СЮЗЕН МОЛДОУ приймала всі мої дзвінки, навіть коли я був доставчим козлом, і заохочувала мене просуватися вперед.

МАРША ДіФІЛІППО та ДЖУЛІ ЮГЛІ опікуються моїми справами, дотичними до реального світу, щоб я міг жити у світі уяви.

ТАБІТА КІНГ, моя дружина і найкращий критик, вказувала на слабкі місця й спонукала виправляти їх. Що я й робив, наскільки міг. Люблю її, сил нема.

Дякую вам усім, а особливу подяку хочу висловити «РОК БОТОМ РІМЕЙНДЕРЗ»¹, які навчили мене, що бути застарим для рок-н-ролу неможливо, і з 1992-го давали мені відриватися на «Опівнічній годині». Починаючи з Е. Уся ця херня починається з Е.

Бангор, штат Мен

¹ «The Rock Bottom Remainders» — гурт, що з'явився 1992 р. У його складі грають переважно письменники, які на один тиждень на рік стають рок-зірками.

Літературно-художнє видання

КІНГ Стівен
Відродження
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *О. О. Григор'єва*
Редактор *С. С. Скляр*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *Н. Я. Радченко*

Підписано до друку 20.02.2015. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 21.84.
Наклад 10000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.ttornado.com.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб
“Клуб Сімейного Дозвілля”»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Кінг С.

К41 Відродження : роман / Стівен Кінг ; пер. з англ. О. Любенко. —
Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2015. —
416 с.

ISBN 978-966-14-8696-5 (укр.)

ISBN 978-1-4767-7038-3 (англ.)

1962 рік, Гарлоу. Джеймі було шість, коли в їхньому містечку з'явився новий пастор — молодий і розумний Чарльз Джейкобз. Та коли його родина загинула у страшній аварії, священник прокляв небо і зрікся Бога... Кілька років по тому Джеймі опинився на межі життя й смерті, і колишній пастор урятував його. Але чому, прийшовши до тями, хлопець відчув, ніби сталося щось жахливе? І чому тепер йому сняться мерві дружина й син Джейкобза?

УДК 821.111(73)

ББК 84.7СПО